

risc menor. El procés és un camí pedregós, ple d'obstacles i a la vegada ple d'incerteses de tot tipus. Hi ha qui, arribats a un punt, ja cansats, no ho vegin clar i decideixin posar peu a terra. Aquest risc hi és i hi serà, i dependrà de molts factors, però sobretot de l'habilitat política d'aquí i d'allà. Evidentment que també hi haurà gent que hi pugui pujar al tren del procés, però el desgast i el cansament, i el simple pas del temps, pot provocar que n'hi hagi més que posin peu a terra.

Pel que fa als riscos externs, en primer lloc tenim l'Estat espanyol. Farà tot el possible, com ja ha demostrat, per desinflar el procés, utilitzant les institucions com a clavegueres de l'Estat per fer mal al procés, judicialitzant la política, menyspreant part dels catalans de forma cada vegada més inverosímil, etc. Ara bé, aquest no és el risc real de l'Estat espanyol. En el moment que entenguin que cal una resposta política a la situació de Catalunya, es podria donar el cas que, des de l'Estat, es faci alguna proposta per seduir

a part dels catalans que estant en procés de desconexió de l'Estat. Aquest moment, en cas que arribi, només ho farà en un nou mapa polític a l'estat espanyol i en forma de federalisme o vés a saber amb quina fórmula o careta, possiblement extravagant, però amb l'únic objectiu de no trencar la unitat d'Espanya.

El segon risc extern, és la reacció internacional. Aquesta reacció, com no pot ser d'altra manera, serà proporcional a la capacitat que tinguin les institucions catalanes, de comunicar amb èxit al món, que el resultat del procés és fruit de la voluntat clara, inequívoca i democràtica de la gent de Catalunya. Si això es fa bé, la reacció serà positiva.

Aquests riscos, d'altres o nous que en vinguin, s'hauran d'afrontar amb la il·lusió i l'esperança d'un poble que vol construir un nou futur.

Fèlix de Blas i Lorenzo

El xiprer de casa

Ja em permetreu que aquest any us parli d'una cosa personal. Us parlaré del xiprer de casa que la ventada del passat 9 de desembre va tirar a terra. Per sempre.

Una ventada extraordinària que va fer caure molts més arbres, també per sempre.

Era un arbre molt alt, espectacular, d'aquells que en diuen monumentals. Generava admiració i respecte. Tothom que venia a casa per primera vegada aixecava la vista tot buscant-ne la punta, on sovint s'hi posava alguna garsa, algun tudó o qualsevol altre ocell, tot fent equilibris pel lleuger moviment que feia quan havia de suportar una mica de pes. De vegades pensava que devia ser un privilegi ser allà dalt i tenir la visió del poble, sobre els camps i les teulades.

El xiprer, jo l'hi he vist sempre, com un fidel sentinella que guarda casa, records i secrets, que en silenci dóna la benvinguda al visitant, que amb el pas dels temps s'ha fet el propi lloc.

Mai no havia pogut respondre la pregunta que tantes vegades m'he fet i se m'ha fet. Ara un cop tallat el tronc per la base he pogut comptar ben bé fins a cent cinquanta cèrcols. Cent cinquanta anys d'un creixement lent, seguint el pas del temps al propi ritme. Amb tota probabilitat devia ser el meu rebesavi Josep Margenat i Duran qui el va plantar, ignorant que algun dia aquell plançó, testimoni dels esdeveniments més importants de la família, ens portaria el seu record.

La perspectiva de la història varia quan seguim un fil que ens porta un segle i mig enrere, un període de temps que supera àmpliament el temps de vida dels humans i ens adonem que el paisatge és un referent important quan un canvi sobtat el modifica.

Quan vaig veure el xiprer a terra vaig sentir tristesa. Moria una cosa important. Vaig afanyar-me a dir-ho a la família.

En plantarem un altre que arrelí en el futur. Un arbre pot ser res o pot ser molt.

Josep Margenat

Anuncieu-vos a ronçana